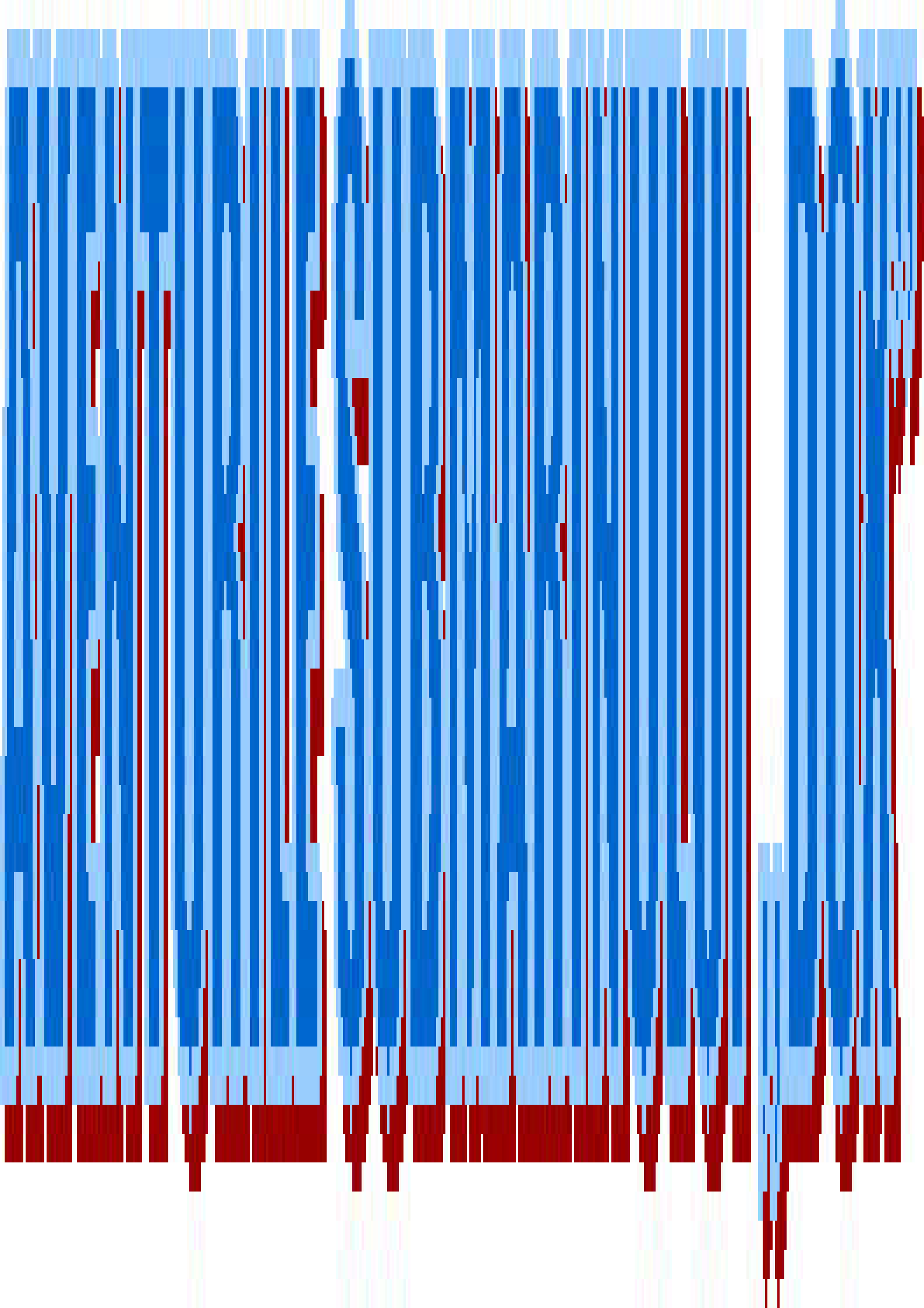

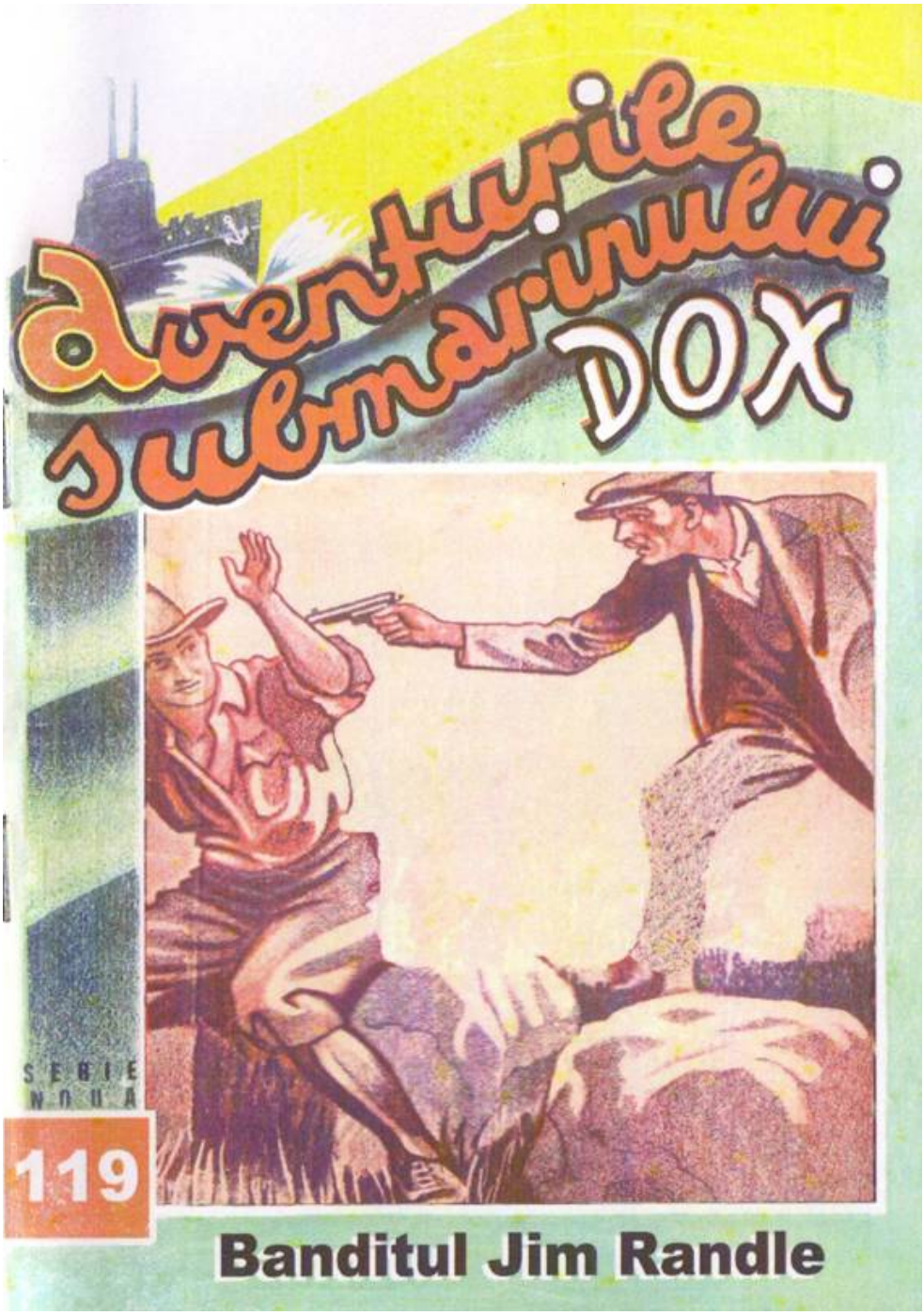
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
119
Banditul Jim Randle

De H. WARREN.

Nr. 119.

BANDITUL JIM RANDLE.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc

de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
STATUIA FURATA.

LA UN POPAS ÎN DRUM SPRE ŢARA prinţului Ghasna, pe o noapte frumoasa, doctorul Bertram stătea de veghe împreuna cu George şi ca să le treacă timpul mai uşor, urma cu povestirea aventurilor sale din tinereţe:

— «Fui trezit dintr-un somn adânc. Deşteptarea aceasta mi se păru un vis înfiorător, chinuitor. Simţeam doua mâini aspre şi uriaşe care-mi strângeau gatul cu o putere grozava. În clipa următoare ma trezi de-a binelea căci dibuind cu degetele întâlnii braţe străine, tari şi musculoase. Răsuflarea mi se opri, începui să-mi pierd cunoştinţa, căci strânsoarea devenea tot mai nemiloasă.

Începui să mă zvârcolesc, înhăţai cele două braţe şi încercai să le îndepărtez de mine. Dar puterile mă părăsiseră aproape, din pricina atacului viclean şi nu izbutii să mă liberez din grozava strânsoare.

Simţeam că mi se apropie sfârşitul… Cu puterea disperaţii mă mai zvârcolii de câteva ori, văzui deodată lumină vie sfâşiind întunericul, simţii strânsoarea slăbind, auzii un strigăt înăbuşit, zgomotul câtorva sărituri… apoi mă ridicai cu greu.

— Oh, Masser Bertram sănătos! auzii glasul credinciosului nostru Pongo. Veniţi repede la Masser Farrow!

Mă ridicai cu anevoie. Clătinându-mă pe picioare făcui câţiva paşi, gata să mă prăbuşesc. Adunându-mi însă puterile, învinsei slăbiciunea, căci cuvintele lui Pongo îmi deşteptară îngrijorarea pentru Marian. Zadarnic încercai însă s-aprind lumina electrică – (Otue, oraşul din deşert, în care ne aflam, avea uzină electrică) – cablul trebuia să fi fost tăiat.

Dar lampa de buzunar pe care o aprinse Pongo îşi trimise lumina spre patul lui Marian şi… cu un ţipăt nearticulat mă repezii într-acolo, căci prietenul meu zăcea nemişcat, cu chipul schimonosit şi vânăt.

„Să-l fi gâtuit oare misteriosul vizitator nocturn?”

Îl zgâlţâii. Dar braţul lui recăzu moale pe pătură. Zadarnic căutai să-i prind respiraţia – Marian părea să fie mort.

N-aş putea descrie ce-am simţit în clipele acelea. Aş fi vrut să răcnesc – statui însă ca împietrit câteva clipe, căci nu-mi puteam închipui ca bunul şi credinciosul meu prieten, să fi fost ucis în chip atât de grozav.

Pongo mă smulse din toropeală:

— Aduc repede ajutor, Masser Bertram. Masser Farrow nu va fi mort.

Pusese mâna pe inima lui Marian şi-mi făcu un semn din cap. În clipa următoare dădui buzna spre uşă. Trebuia să fi fost

foarte târziu, căci hanul era cufundat în tăcere adâncă. Deschisei repede uşa şi ieşii în stradă, în care ardeau câteva becuri.

Avui noroc, căci la câţiva paşi înaintea mea mergeau câţiva poliţişti. În toată graba le povestii întâmplarea şi întrebai de adresa celui mai apropiat medic. Imediat unul din poliţişti, care ne văzuse la comisarul de serviciu, se oferi să-l aducă pe medicul de circumscripţie, doctorul Williat. Celălalt se duse să-l înştiinţeze pe comisar, pentru ca să pornească imediat oameni în urmărirea atentatorului.

Alergai înapoi la han, unde-l găsii pe patron, care fusese trezit de zgomot. Îi împărtăşii şi lui ce se întâmplase.

— Dumnezeule sfinte! exclamă el. Atunci să ştii că ticălosul criminal o fi tăiat cablul electric. Se pare că lumina nu funcţionează în toată casa. Mă duc să cercetez în primul rând tabloul de siguranţe.

Porni, dibuind, dea lungul coridorului, în vreme ce eu alergai în odaia lui Marian. Acolo mai ardea lampa de buzunar pe care Pongo o pusese pe masa de lângă pat.

Credinciosul negru se îndeletnicea cu însufleţire să mişte braţele lui Marian, ca să pună în funcţiune plămânii. Eu luai repede un prosop, îl muiai în apă şi-l pusei pe inima prietenului meu.

Deodată se aprinse becul electric, stinsei lampa de buzunar, apoi pipăii pulsul lui Marian. Dar mă speriai grozav, căci nu-l putui simţi.

— Pongo, e mort! exclamai, în prada unei spaime nebune.

Uriaşul clătină capul şi, fără să se întrerupă, zise:

— Inima de la Masser Farrow bate, Pongo aude.

Afirmaţia asta îmi dădu puţină speranţă, căci ştiam că credinciosul negru nu vorbea niciodată în vânt. Apoi, însă, iarăşi mă cuprinse spaima; fireşte, se putea să fi simţit bătăile inimii lui Marian, dar se putea ca acestea să fi fost ultimele.

Văzând chipul ca de mort al prietenului meu, mi se strângea inima. Din trăsăturile-i schimonosite rânjea doar moartea nemiloasă.

Paşi grei pe scară mă smulseră din durerea mea. Deschisei repede uşa şi văzui un bărbat mai în vârstă, îndărătul căruia se ivi un poliţist cu un aparat mare.

— Doctor Williat! se prezentă civilul. Mi s-a spus că domnul Farrow a fost gâtuit. Să tragem nădejde că nu viu prea târziu. Pentru orice eventualitate, am adus un aparat de oxigen.

— Nu-i mai simt pulsul – zisei eu, zdrobit – dar Pongo al nostru susţine c-a auzit inima bătând.

— Hm… făcu medicul, îndreptându-se spre pat. N-am încotro, trebuie să folosesc aparatul.

Pongo făcu loc doctorului, care ridică întâi pleoapele lui Marian, apoi se aplecă peste dânsul, înălţând din umeri. Puse stetoscopul la inimă şi lipi urechea.

În vremea asta eu eram torturat de chinuri grozave. În cele din urmă medicul se ridică şi zise:

— Trebuie să încerc să stimulez activitatea foarte slabă a inimii. Dar nu pot susţine cu hotărâre că voi avea succes. Oricare altul ar fi murit până acum. Prietenul d-tale însă are o constituţie de fier, aşa că trebuie să nădăjduim.

Umplu o siringă mică şi goli conţinutul ei în braţul lui Marian. Apoi ascultă iarăşi inima şi după câteva minute zise, bucuros:

— Bătăile au devenit mai puternice, acum trebuie pus în funcţiune aparatul de oxigen.

Se scurse o jumătate de ceas chinuitoare, apoi Williat luă acoperitoarea de pe faţa lui Marian şi întorcându-se spre mine, zise radiind de bucurie:

— Domnule Bertram, prietenul d-tale e salvat.

Într-adevăr, Marian avea acum chipul liniştit, iar pieptul îi sălta. Deodată deschise ochii, privi mirat în juru-i şi se ridică brusc.

— Ce s-a întâmplat? exclamă el. Robert, ce este?

— N-ai băgat de seamă c-ai fost gâtuit? întrebai, la rândul meu.

Dintr-o săritură Marian fu jos din pat. Se clătină pe picioare în primul moment, dar îşi adună repede toate puterile, aşa că nu mai fu nevoie să-i sărim în ajutor.

— Adevărat! strigă el, în culmea agitaţiei. Mă trezisem din somn şi mă simţii strâns de gât, dar nu mă mai putui elibera şi pierdui cunoştinţa. Cum am fost salvat?

— Cu siguranţă că individul care a pătruns în odaie credea că ai şi murit – zisei eu – căci a venit la mine şi a încercat să mă gâtuie. Şi ar fi izbutit, dacă nu ar fi venit Pongo în ultima clipă.

— Pongo a auzit zgomot – interveni credinciosul uriaş, care locuia în odaia alăturată – Masser Farrow stă liniştit de tot, dar la Masser Bertram zgomot de luptă. Pongo repede la lampa de la Masser Farrow, vede negru mare gâtuie Masser Bertram, dar fuge repede când vine Pongo.

— Un negru! făcu Marian, agitat. Să fie oare Cafrul Şewa, pe care l-am prins abia ieri împreună cu Joe Randle? Cine altul ar putea avea aici interes să ne omoare? Trebuie să văd imediat dacă statuia mai e la locul ei.

Se aplecă repede şi trase de sub pat raniţa în care pusese preţioasa statuie. O desfăcu cu înfrigurare, apoi exclamă:

— E încă aici. Zău nu mai pricep! Dacă a fost Şewa, nu putea să fi venit decât pentru statuie. Foarte ciudat!

— Probabil că n-a mai avut timp s-o ia, pentru că un zgomot pe care l-oi fi făcut eu în somn, l-a îndemnat să intre în odaia mea, ca să mă gâtuie – zisei – apoi a fost stânjenit de Pongo şi a trebuit să renunţe la furt.

— Să ştiţi că aşa a fost – încuviinţă Marian – îndărătul acestei chestii trebuie să fie blestemata acela de Joe Randle şi ei i o fi de ajuns deocamdată dacă ne-o crede morţi. Pe statuie pune ea mâna pe urmă. Să dăm de veste îndată comisarului să inspecteze închisoarea.

— Un poliţist s-a şi dus la poliţie şi cred că va veni îndată cu comisarul – zisei eu – aha, se şi aud paşi grăbiţi pe scări. El o fi.

În clipa următoare uşa fu deschisă brusc şi comisarul dădu buzna înăuntru. Agitat, veni spre Marian, cu mâinile întinse.

— Mă bucur din toată inima, domnule Farrow, că atacul acesta criminal a dat greş – zise el – şi dl. Bertram s-a găsit şi el în mâinile acestui ucigaş? Nădăjduiesc că-l voi înhăţa repede; am şi trimis oamenii mei după el. Dacă se mai află în oraş, nu mai poate ieşi, căci am pus pază la toate străzile care duc afară din oraş. Afară de asta, patru grupuri de soldaţi patrulează în jurul oraşului. Peste trei ceasuri se luminează de ziuă şi atunci îl prindem cu siguranţă.

— Domnule comisar, e mai bine să mergem cât mai repede la închisoare – spuse Marian – Pongo al nostru a stabilit că criminalul era un negru înalt. Mă gândesc să nu fi fost Cafrul Şewa, pe care l-am prins ieri. Ascultă ce-ţi spun eu. O fi fugit cu Joe Randle aceea.

— Asta ar fi frumos! exclamă comisarul. Dar nu cred… e cu neputinţă! Nu, nu, paznicii sunt oameni de încredere şi în număr destul de mare. Am pus într-adins oameni mai în vârstă, căsătoriţi, căci Joe Randle e ispititoare, nevoie mare.

— Asta înseamnă că ai avut acelaşi gând ca mine şi anume: că ea a fugit cu sprijinul unui paznic – zise Marian – dar cu toată prevederea d-tale, mai bine să cercetăm la închisoare.

Marian aşează la loc statuia în raniţă, pe care o vârî sub pat. Apoi porniră cu toţii la închisoare. Hangiul ne făgădui că va sta la pază cu servitorul său, o corcitură, până ne vom înapoia.

La închisoare ne aştepta, însă, o surpriză foarte mare. Paznicii ne asigurară cu toţii că nu băgaseră de seamă nimic suspect, iar cei doi arestaţi noii, Cafrul şi fata, stăteau liniştiţi sub păturile lor, după cum se constatase la ultimul rond, în urmă cu o jumătate de ceas.

Furăm conduşi la celulele lor. Când uşa grea a celei dintâi celule fu deschisă, Joe Randle se ridică din aşternut, căscând şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat? Nici de dormit nu se mai poate dormi în linişte?

Apoi ne băgă în seamă pe noi şi zise, batjocoritor:

— Ah, probabil că domnii vor să se încredinţeze că mai sunt aici. Întrebarea e numai; cât voi mai fi?

— Foarte adevărat – răspunse comisarul – prea mult nu vei rămâne în celula asta. Peste câteva ceasuri se va da sentinţa şi nu vom zăbovi mult cu executarea ei.

— Nu eşti deloc galant! zâmbi fata. D-tale personal nu ţi-am făcut doar nimic.

Comisarul mormăi ceva neînţeles, apoi părăsirăm celula.

În cea alăturată îl găsirăm pe Cafru, dormind.

— Nu mai pricep nimic! zise Marian, mirat.

— Aş fi putut jura că Şewa acesta a făptuit atentatul ciudat!

— Pongo crede Şewa fost la Masser Bertram, se amestecă în vorbă uriaşul.

— Dar asta nu se poate! protestă comisarul.

— Aţi văzut cu toţii că se afla în celulă şi de acolo nu poate intra şi ieşi după plac.

— Dacă Pongo crede că Şewa a fost în odaia prietenului meu, atunci să ştiţi că aşa şi este – spuse Marian, cu hotărâre – te-aş ruga, domnule comisar, să întăreşti paza la închisoare!

— E dublată – răspunse poliţistul – şi e cu desăvârşire exclus ca Şewa să fi ieşit din celulă. În definitiv mai sunt şi alţi Cafri cu mutra lui.

— Eu totuşi cred că el a fost – zise Marian, clătinând capul – până la ziuă eu nu mă mai culc, ci voi sta de veghe.

Ne îndreptarăm spre hotel, după ce comisarul ne făgădui să pună pază îndoită în faţa casei, ca să împiedece o repetare a atacului. Ne mai făgădui că în zorii zilei va veni să ne ia, ca să luăm parte şi noi la urmărirea agresorului.

Merserăm încet, mai stăturăm câtva timp de vorbă cu comisarul, într-o stradă lăturalnică, la vreo cincizeci de metri de hanul nostru, apoi ne luarăm rămas bun şi pornirăm înainte.

Deodată o umbră alunecă pe lângă noi – o umbră mare, lată – fără să facă cel mai uşor zgomot. În treacăt mi se păru că zăresc doi ochi lucitori şi dinţi albi – apoi fantoma aceasta se pierdu în întuneric.

— Hai, repede! exclamă Marian. Am presimţirea că s-a întâmplat o nenorocire.

Alergarăm spre han, a cărui uşă o văzurăm deschisă. Marian îl strigă pe hangiu, dar nu răspunse nimeni.

Un simţimânt de teamă puse stăpânire şi pe mine şi urcai în fugă scara, în urma lui Marian. Uşile odăilor noastre erau deschise de perete, lumina electrică ardea şi în prag zăcea nemişcat hangiul.

Pe când noi ne aplecarăm deasupra lui, Pongo intră în odaia lui Marian.

— Ah, aici zace corcitura! Strigă apoi prietenul meu – şi uite şi raniţa mea. Robert, statuia a fost furată! Pongo, spune celor doi paznici din faţa casei să-l aducă repede pe comisar.

— Pongo urmăreşte negru înalt – spuse uriaşul – Pongo crede cunoaşte la el.

Dădu buzna pe scară în jos. În vremea asta eu ridicai niţel capul hangiului şi o umflătură enormă la tâmpla stângă îmi dovedi că fusese doborât cu o forţă brutală. Nici nu era de gândit să-l readucem imediat la viaţă, de aceea îl apucai de subţiori şi-l târâi în odaie, ca să-l aşez pe pat.

Marian, care stătea îngenunchiat lângă corcitură, se ridică repede să-mi ajute şi după ce aruncă o privire la tâmpla hangiului, zise:

— Aha, aceeaşi lovitură ca la celălalt! Şewa ăsta trebuie să aibă o putere de uriaş, căci nu s-a folosit de nici-o armă ci numai de pumnul său.

— Ce, Şewa?! făcui eu, aiurit, în vreme ce mă aplecai asupra corciturii. Ce spui tu e cu neputinţă, Mariane. Cât e de când l-am văzut în celulă?

— Nu uita, însă, că am mers foarte încet pe drum şi-apoi am mai stat de vorbă cu comisarul, la un colţ de stradă. De răgazul acesta scurt s-a folosit Cafrul ca să vină să ia statuia.

El a fost umbra aceea neagră pe care am întâlnit-o mai adineauri.

— Dar asta e cu desăvârşire exclus, Mariane. Cum putea să fi ieşit atât de repede din închisoare?

— Prin mijlocirea unui paznic, firește. Îmi cam închipui eu cum s-au petrecut lucrurile şi mă voi duce îndată cu comisarul acolo, ca să-l demasc pe vinovat. Cu tot întunericul Pongo l-o fi recunoscut pe Cafru şi probabil că acum îl urmăreşte. Ah, uite că se trezeşte corcitura!

Uriaşul deschise ochii, privi ţintă la noi, apoi se ridică. Îşi duse mâna la cap, gemând şi zise:

— Ce s-a întâmplat, domnilor? Stăteam de pază… stăpânul aici sus la scară, eu pe gang, ca să observ curtea. Auzii deodată o bufnitură, scârţâitul uşilor de la odăi şi am dat fuga într-acolo. Un negru stătea în genunchi în faţa patului şi când mă văzu, se aruncă asupra mea. După aceea nu mai ştiu ce s-a petrecut.

— Te-a cam boxat – zise Marian – şi ai avut noroc că nu avea vreo armă la el. Noi am fost jefuiţi cu prilejul acesta. Îngrijeşte de stăpânul d-tale, noi ne ducem după hoţ. Haide Robert!

Când ieşirăm pe uşă, ne pomenirăm cu comisarul.

— Aţi fost jefuiţi, domnule Farrow? strigă el, agitat. Atunci nu poate fi Şewa ăla…

— Eu totuşi cred că Şewa a fost – îi tăie vorba Marian – să mergem repede la închisoare!

Ajunserăm curând acolo şi intrarăm la postul de gardă. Marian rămase în prag, îi măsură pe paznici din creştet până-n tălpi şi întrebă pe comisar:

— Oamenii aceştia au fost schimbaţi de curând?

— Nu, domnule Farrow, schimbul are loc abia peste o jumătate de ceas.

— Atunci omul pe care-l caut trebuie să fie pe coridor – spuse prietenul meu şi străbătu încăperea.

Deodată uşa care dădea pe coridor fu deschisă brusc şi în clipa următoare detunară câteva împuşcături. Gloanţele şuierară pe lângă noi şi imediat trăsei revolverul.

Slobozii un glonţ, două şi rezultatul nu întârzie: un ţipăt sălbatec pe gang, apoi Marian se năpusti înainte, se auzi o bufnitură grea şi prietenul meu târî un trup în camera corpului de gardă. Ăsta e individul – zise el, calm – el a ajutat arestatului la fugă.

— Halgers? făcu comisarul, aiurit. Asta nu-mi pot închipui. E doar de atâta vreme la noi şi a fost un slujbaş harnic şi vrednic de încredere. Uite că acum îmi aduc şi eu aminte că anul acesta au dispărut în chip misterios doi arestaţi. Făceau şi ei parte din banda lui Jim Randle.

— Atunci paznicul a fost mituit de ei şi cu siguranţă că stă în legătură cu banda de mai mult timp – zise Marian – e căsătorit?

— Da, însă nevasta l-a lăsat acum vreo doi ani. Pe atunci începuse să urască femeile şi tocmai de asta l-am pus să păzească fata.

— Cine ştie ce surprize vom avea când s-o trezi! spuse Marian. Cred că ai pus lupul să păzească oile, domnule comisar. Glonţul prietenului meu i-a zdrobit umărul drept, cu toate astea e mai bine să-l legăm, căci pare să fie foarte primejdios.

La un semn al comisarului, doi gardieni îl dezarmară pe colegul lor de până atunci şi-i puseră cătuşe la mâini.

Ieşirăm pe coridor. Un paznic cu o legătură mare de chei ne însoţi. Când deschiserăm celulele celor doi arestaţi, le găsirăm goale…

— Asta nu pricep! strigă comisarul, furios.

— Halgers nici n-a avut cheile când a făcut rondul. Cum putea să fi deschis celulele?

— Aflăm noi îndată şi asta – spuse Marian – hai înapoi la postul de gardă, domnule comisar!

II.
UNDE E PONGO?

CÂND SE TREZI, Halgers făcu o mutră foarte acră, căci se părea că-l doare rău de tot capul, de pe urma loviturii primită de la Marian. Zărindu-ne însă pe noi, chipul i se schimonosi într-un rânjet batjocoritor.

— Halgers, sunt foarte dezamăgit de ce ai făcut – spuse comisarul – aş fi pus mâna-n foc pentru dumneata. Cum de ţi a dat în gând să faci aşa ceva, omule?

— Nu ştiu, domnule comisar – rânji celălalt – trebuie să mi fi pierdut capul… Nu ştiu de ce am tras în camera corpului de gardă… Zău nu ştiu.

Comisarul ne privi înmărmurit şi nici eu nu ştiam ce să cred.

Dar Marian izbucni în râs şi zise:

— Halgers, pe mine nu mă poţi înşela. Eu pun rămăşag că găsesc la dumneata alte chei de la cele două celule. Şi drumul pe care au fugit arestaţii ţi-l voi spune îndată. Te-aş ruga însă, să-mi răspunzi la o întrebare: ce slujbă îndeplineşte la Jim Randle soţia d-tale, despre care se spune că te-ar fi părăsit? I-ai lăsat-o banditului ca amantă?

Privii uimit la Marian, căci nu-mi puteam lămuri întrebarea lui. Dar în curând aveam să fiu lămurit.

Halgers îşi înălţă trupul şi strigă furios:

— Ce, soţia mea, amanta lui? O să le răsucesc gâtul la amândoi. Ea face mâncare şi îngrijeşte de fată.

— Aşa, va să zică! râse Marian. Asta vroiam să ştiu numai. Căci întrebarea mea, dragă Halgers, n-a fost decât o momeală; habar n-aveam că soţia d-tale se află la Randle. Abia acum câteva minute am aflat de la comisar că te-a părăsit.

Halgers spumega de furie şi-l împroşcă pe Marian cu un potop de înjurături, dar nu izbuti să îndepărteze zâmbetul de pe buzele prietenului meu.

— Dar cum ai putut bănui asta? întrebă comisarul, înmărmurit. Mie nu mi-ar fi dat în gând niciodată.

— Să vezi cum: am băgat de seamă că Joe Randle avea nişte marafeturi drăguţe la tunica ei bărbătească – lucru ce n-ar fi atras atenţia nimănui, dar eu sunt obişnuit să nu trec cu vederea nici cele mai neînsemnate nimicuri. Broderiile acelea nu puteau fi făcute decât de o mână femeiască dibace, ceea ce m-a făcut să bănuiesc că mama ei o fi trăind încă. Dar atunci nu-mi lămuream cum de o lăsa pe fată să-şi facă de cap, străbătând Africa de Sud şi mi-am spus că nu se putea să mai aibă mamă. Ea însăşi, fata, nu ar fi putut face broderiile acelea, căci se pricepea mai bine să mânuiască revolverul decât acul. De aceea mi-a venit în gând că ar putea fi vreo legătură între fată şi femeia lui Halgers – asta când mi-ai istorisit d-ta că ea şi-a părăsit bărbatul acum doi ani.

— Minunat! exclamă comisarul, cu sinceră admiraţie. Halgers, ţi-ai încheiat cariera! Îmi pare rău, dar n-am încotro.

Vrei să mărturiseşti sau îl laşi pe domnul Farrow să ghicească şi restul?

— N-are decât să ghicească! izbucni gardianul, furios. Eu nu mai spun nimic. Am pierdut partida, dar lasă că-i bine!

— Pune să fie perchiziţionat – zise Marian – şi să vezi că vom găsi cheile duplicat de la celule. Şi fac prinsoare că la locuinţa lui se găsesc chei pentru toate celulele şi uşile închisorii.

Doi oameni îl scotociră îndată pe noul arestat şi scoaseră din buzunarele sale trei chei. Comisarul le privi şi exclamă:

— Astea sunt cheile de la cele două celule şi.. Dumnezeule!… cum a ajuns la asta?… Cheia aceasta e de la poarta mică din dos! E închisă totdeauna în casa de fier de aici şi rezerva n-o are decât judecătorul, în locuinţa lui.

— Uite că ştim deci pe unde au fugit arestaţii – zise Marian – trebuie să le fi dat drumul odată, cel puţin Cafrului, care urma să ne jefuiască şi să ne gâtuie. Văzând că nu i-a reuşit, s-a întors repede înapoi şi a intrat iar în celulă. Apoi, după ce am făcut cercetări, au fost liberaţi repede şi Cafrul i-a doborât la pământ pe hangiu şi servitorul său, după care a luat statuia. Ne-am întâlnit cu el încă înainte de a ajunge la hotel, dar n-am ştiut ce s-a întâmplat, când a alunecat ca o umbră pe lângă noi.

— Asta înseamnă nenoroc! scrâşni comisarul. Să-l ai pe hoţ în mână şi să-l scapi! Slabă nădejde să-l mai găsim acum!

— Eu pun rămăşag pe ce vrei că vom da totuşi de el – zâmbi Marian – şi trebuie să ne despărţim imediat de d-ta, ca să nu pierdem prea multă vreme. Acum vom merge repede la hotel, ca să ne luăm lucrurile, după aceea vom părăsi oraşul pe la sud-vest. Am auzit că banda lui Jim Randle locuieşte în ţinutul Nama, aşa că într-acolo trebuie să mergem.

— Eu v-aş sfătui, însă, să porniţi mai întâi direct spre apus – zise comisarul – căci aşa or fi făcut şi fugarii. Pe acolo daţi îndată în stepa străbătută de fluviul Oas, apoi vă îndreptaţi spre sud vest şi n-aveţi nevoie să vă temeţi de lipsă de apă.

— Sfatul d-tale nu e rău – răspunse Marian – vom merge, deci, spre apus.

Comisarul stărui să ne însoţească la hotel, unde trebuia să încheie un proces-verbal cu privire la a doua vizită a Cafrului.

Îl găsirăm pe hangiu pe picioare, numai că se plângea de dureri de cap şi-l înjura de zor pe Şewa.

Ne luarăm rămas bun, eu mă încărcai, pe lângă raniţa mea, cu cea a lui Pongo, Marian luă suliţa uriaşului, apoi părăsirăm hotelul şi pornirăm spre apus.

— Aş vrea să ştiu cum ne va da de veste Pongo – zisei eu, în drum – n-ar fi fost mai bine să fi aşteptat la hotel înapoierea lui?

— Nu – răspunse Marian, cu hotărâre – Pongo va şti că-l urmăm şi sunt sigur că îndată ce se va lumina de ziuă vom găsi urme de-ale lui, care ne vor arăta drumul.

— Numai de n-ar cădea într-o cursă! zisei îngrijorat. Şewa ăla e un individ foarte primejdios. Gândeşte-te numai cum l-a doborât pe servitorul ăla uriaş la hotel! Chiar Pongo va avea de furcă cu el, mai cu seamă dacă va da o mână de ajutor şi Joe Randle. E drept că Pongo al nostru l-a biruit odată, cu toate astea sunt neliniştit.

— Pentru Pongo nu trebuie să-ţi fie teamă – râse Marian – dar hai să mergem mai încet, căci se poate ca ei să fi şi cotit spre sud-vest. Slavă Domnului că mai avem două burdufe pline cu apă, care ne-ar ajunge pentru o bună bucată de drum.

— Afară de asta, cică ar mai fi puţuri de apă, deoarece ne şi apropiem de stepă – zisei eu – a, uite că se luminează de ziuă – mai devreme decât ne aşteptasem.

— Da, se pare că ceasornicele noastre nu mai merg bine. O fi din pricina furtunii de nisip. Aşa, acum să privim puţintel ca să vedem ce e în jurul nostru!

Marian scoase un ochean şi cercetă cu luare-aminte ţinutul de jur-împrejur. Clătină apoi capul, privi câtva timp spre nord-vest, lăsă ocheanul jos şi zise:

— Nu se vede nimic. Trebuie, deci, să mergem încetişor mai departe, să luăm însă direcţia ceva mai spre Sud.

— Dar ce-ai descoperit colo, spre nord-vest? întrebai. Te-am văzut privind mai mult timp într-acolo.

— Sunt nişte vulturi care aşteaptă vreun hoit, răspunse prietenul meu.

— Aşteaptă? făcui mirat. Atunci animalul nu e mort încă?

— Ba mort e el – râse Marian – dar îmi dau cu gândul că un leu a doborât acolo vreun animal şi mai veghează asupra stârvului.

Mă cuprinse un simţimânt de nelinişte, neînţeles. Fără voie mă gândii la Pongo. Să zacă el oare acolo, grav rănit?

— Mariane, mă duc într-acolo! zisei cu hotărâre. M-a cuprins deodată teama că Pongo al nostru ar fi în locul acela. Dacă vrei, poţi merge în vremea asta spre nord-vest – te-oi ajunge eu din urmă.

— Pongo? făcu Marian, mirat. Mai ştii păcate, se poate să nu greşeşti! Un leu s-ar fi depărtat de prada să înainte de ivirea zorilor şi în primul rând, n-ar fi rămas aici, atât de aproape de oraş. Pe de altă parte, nici vulturii n-ar sta atât de liniştiţi. Hai să mergem repede într-acolo.

Trebuia să străbatem vreo doi kilometri prin nisipul adânc şi fără să ţiu seamă de soarele arzător, mergeam cât mă ţineau picioarele, încât Marian îmi strigă în cele din urmă:

— Robert, n-are nici un rost, te oboseşti prea mult. Cruţă-ţi puterile!

— A! Uite că aveam dreptate! exclamai, fără să-i ţin în seamă sfatul. Colo zace un om!

Începui s-alerg şi mai tare, căci mi se păru că văd mişcându-se trupul acela din faţa noastră. Era o privelişte înspăimântătoare trupul acela întins în nisipul galben şi la mică depărtare de el păsările de pradă, care n-aşteptau decât ca omul să-şi dea ultima suflare, pentru ca apoi să-l sfâşie cu ciocurile lor ascuţite.

Ele ne lăsară să ne apropiem până la cincizeci de metri, pentru ca apoi să se îndepărteze o bucată. Dar tot rămaseră pe aproape, căci prada era a lor.

— Dumnezeule, pare să fie o femeie! exclamă Marian.

Ajunserăm lângă ea şi de cum aruncarăm o privire ne dădurăm speriaţi înapoi, iar prietenul meu scrâşni:

— Asta e o crimă şi sunt aproape încredinţat că Şewa e făptuitorul. Lovitura de pumn în ceafă e cea mai bună dovadă. Aceleaşi lovituri le-au căpătat hangiul şi servitorul său. Numai că biata fată de aici e rănită mortal, după cum se poate vedea îndată. Tâlharul acela trebuie să fi izbit cu toată puterea.

— Să încercăm s-o readucem la viaţă! zisei. Poate ne spune încotro a fugit Şewa.

— Da, ţine-i capul în sus! zise Marian, pe când se lăsa în genunchi lângă dânsa. Îi voi turna puţină apă pe gură.

Biata femeie zăcea în friguri, dădea cu mâinile în jurul ei, apoi începu să îndruge cuvinte neînţelese. Deveni mai liniştită, însă, după ce Marian îi turnă putină apă printre buze. Deschise deodată ochii şi se holbă la noi.

— Cine eşti? întrebă Marian cu blândeţe.

— Sunt… sunt… soţia lui Halgers. Unde e bărbatul meu?

Marian chibzui câteva clipe, apoi răspunse:

— Bărbatul d-tale a fost arestat şi va fi împuşcat. Joe Randle şi Şewa l-au trădat.

Chipul femeii se schimonosi de ură; ea scrâşni:

— Şi pe mine m-au trădat, după ce s-au folosit de mine. Şewa m-a culcat la pământ.

— Încotro au apucat? întrebă Marian, cu grabă.

Femeia se ridică puţin şi gâfâi:

— Zece kilometri spre nord-vest, apoi spre sud. După aceea alţi zece kilometri direct spre sud-vest. Pe drumurile acelea nisipul e foarte tare şi se găsesc multe puţuri de apă.

— Şi unde se află cuibul lui Jim Randle? întrebă Marian.

— Prima staţie pe Koacib, fortăreaţa la Per…

Îşi rupse vorba şi se prăbuşi pe spate. Tocmai ce era mai important lua cu dânsa în împărăţia veşniciei.

— S-o îngropăm repede! zise Marian, după câteva clipe de pioasă reculegere. Să n-o lăsăm pradă vulturilor, chiar dacă era de partea bandiţilor.

Făcurăm o groapă în nisip, puserăm înăuntru cadavrul şi-l acoperirăm.

— Aşa! zise Marian, după ce sfârşirăm treaba – acum s-o luăm la picior. Care va să zică, zece kilometri spre nord vest. Aş vrea să ştiu de ce n-a lăsat vreun semn Pongo… mă tem să nu i se fi întâmplat ceva. Se poate ca Şewa şi Joe Randle să fi primit ceva întăriri. Sau crezi că soţia lui Halgers a venit singură aici?

— Tiii, se poate să ai dreptate! încuviinţai eu. Atunci se poate să-l fi atacat pe Pongo al nostru. Dar în cazul acesta i-am fi găsit cu siguranţă cadavrul.

— L-a culcat la pământ pe Şewa şi cred că ticălosul va căuta să se răzbune pentru aceasta – spuse Marian – îi va pregăti lui Pongo o moarte înceată dar grozavă.

— Hai repede, Mariane! strigai eu, îngrozit. Să ştii că l-au luat cu dânşii, ca să-l omoare pe undeva. Să ne grăbim!

După cum spusese muribunda, nisipul era foarte tare acolo, dar din pricina aceasta nu puturăm găsi urme.

În curând ajunserăm însă la un loc larg unde nisipul era moale şi acolo puturăm deosebi în chip lămurit mai multe urme.

Alături de piciorul mare, desculţ, al Cafrului şi de întipăritura pantofului Joei Randle, mai văzurăm urmele a patru bărbaţi. Marian le privi cu luare aminte, apoi zise cu hotărâre:

— Uite, Robert, Cafrul şi unul din albi au dus o povară grea, căci urmele lor sunt adânc întipărite. Pun rămăşag că l-au purtat pe Pongo al nostru, legat.

— Atunci trebuie să ne grăbim şi mai mult, îi zisei. Judecând după urme, nu poate fi mult de când au trecut pe aici. Şi cu armele noastre le suntem superiori. Fireşte că nu trebuie să i cruţăm, ci să tragem într-înşii îndată ce-or veni în bătaia puştilor noastre.

— Şi în vremea asta ei îl pot ucide pe Pongo – spuse Marian – căci dacă-i vedem noi pe dânşii, ne văd şi ei pe noi. Nu, dragă, dacă vrem să-l eliberăm pe Pongo, trebuie să aşteptăm până la noapte.

III.
ÎN MARE PRIMEJDIE.

NE ÎNCORDARĂM TOATE PUTERILE şi pornirăm la drum, sub arşiţa grozavă, care ne ardea pielea, nu alta.

Se scurse încă un ceas şi picioarele îmi erau ca plumbul. Neguri roşii mi se iveau, adesea, pe dinaintea ochilor, sângele îmi zvâcnea în vine, din pricina inimii care bătea cu putere. Numai gândul la iubitul nostru Pongo mă împiedeca să mă prăbuşesc în nisipul fierbinte.

— Curaj, Robert! spuse Marian, care observă slăbiciunea de care fusesem cuprins. Curând, curând îi vom ajunge pe bandiţi. Ei nu pot merge prea repede, căci Pongo e o povară prea grea pentru dânşii.

Cuvintele acestea mă îmbărbătară.

Marian duse din nou ocheanul la ochi, se opri brusc şi exclamă, iritat:

— Sunt colo-n faţă… stau liniştiţi! Nu pot vedea bine ce fac.

— Atunci repede înainte! strigai eu.

Marian, care urma să privească cu încordare prin ochean, spre nord-vest, clătină deodată capul şi spuse:

— Ciudat… nu-mi pot explica ce se petrece colo în faţa noastră. Se pare că bandiţii se târăsc pe pământ. Ce Dumnezeu or fi făcând?

— Să ne apropiem niţel – propusei eu – cu ochiul liber nu ne vor putea descoperi.

— E foarte probabil, însă, că au şi ocheane – răspunse Marian – căci sunt mereu în drum prin stepe şi deşerturi, aşa că trebuie să se păzească.

— Ai dreptate – încuviinţai eu – dar ce facem acum?

— Cel mult ne putem târî puţin ca să venim mai aproape; în felul acesta nu ne vor descoperi atât de lesne.

Fără să mai stăm la gânduri ne lăsarăm în patru labe şi ne târârărm astfel înainte. Din când în când Marian ducea ocheanul la ochi, privea cu încordare, dar de fiecare dată clătina capul şi spunea:

— Zău, nu ştiu ce să mai cred! Până acum nu s-a ridicat nimeni încă. Ce-or fi având de gând cu Pongo al nostru?

— Înainte! stăruii eu. Trebuie să-i venim în ajutor atât timp cât mai e cu putinţă.

După ce ne mai târârărm o sută de metri, Marian se ridică pe jumătate şi privi prin ochean, chiar cu ochiul liber puteam vedea punctuleţele care se mişcau în marea de nisip alb. Apoi, deodată, se adăugară alte puncte, care se lăsară jos din aer.

Atunci Marian sări în picioare, începu s-alerge şi mi strigă:

— Repede, Robert, se petrece o grozăvie acolo! Sunt şase hiene pe care le-am văzut încă dinainte şi acum s-au adăogat câţiva vulturi.

Cu toată căldura de iad, mă trecură fiori reci. Hiene şi vulturi, care nu se luptă încă pentru pradă – aşa dar era vorba iarăşi de un muribund.

Alergarăm cât ne ţineau picioarele şi în curând putui vedea cu ochiul liber hienele, dar zadarnic căutai să descopăr trupul uriaş al lui Pongo al nostru.

— Mariane, Pongo nici nu e acolo! exclamai, gâfâind. Să ne fi înşelat, oare?

Fără să se oprească din fugă, Marian duse ocheanul la ochi, apoi strigă înfuriat:

— Ticăloşii! Mai repede, Robert, altminteri Pongo al nostru e pierdut.

— Dar ce-au făcut?

Marian, însă, începu să gonească atât de iute, încât nu mai putu răspunde. Duse iarăşi ocheanul la ochi, apoi se opri, smulse puşca de pe umăr şi, ţintind scurt, slobozi un glonţ.

Una din hiene sări în sus, apoi căzu grămadă. Celelalte se împrăştiară, făcură câţiva paşi, se opriră şi îşi aţintiră privirile spre locul pe care-l părăsiseră.

Şi atunci văzui pe nisipul alb un punct întunecat, ca o minge mică. O presimţire grozavă mă cuprinse: nu putea îi decât Pongo.

Marian începu iar să alerge şi eu nu mă lăsai mai prejos.

După cinci minute eram atât de aproape încât cele cinci hiene fugiră speriate. Vulturii îşi desfăcură aripile şi se depărtară puţin.

Un strigăt de groază îmi ieşi din gâtlej când ajunserăm la locul cu pricina şi văzui grozăvia: bandiţii îl îngropaseră pe Pongo până la subţiori, astfel că numai capul şi umerii îi ieşeau afară din nisip.

Umerii îi erau însângeraţi şi zgârieturi mari în carnea neagră arătau că hienele începuseră să-l atace.

La tâmpla stângă se vedea o umflătură grozavă. O lovitură puternică cu care fusese doborât.

Oricare altul, în situaţia asta înfiorătoare şi-ar fi pierdut capul – dar Pongo al nostru râse vesel când ne zări şi spuse:

— Foarte bine, Massers, Pongo salvat acum.

— Slavă Domnului! exclamă Marian. Am venit tocmai la timp. Sărmane Pongo, hienele te-au şi ciugulit!

— Pongo alungat la ele cu capul, răspunse uriaşul, râzând. Acum totul va fi bine.

Ne lăsarăm în genunchi lângă el şi dădurăm nisipul la o parte. Bandiţii aleseseră un loc unde terenul era moale. Au făcut o groapă mare şi l-au vârât într-însa pe Pongo. Apoi au bătătorit nisipul în aşa fel, încât uriaşul nici nu se putea clinti. Şi pe lângă asta mai era legat fedeleş.

Izbutirăm să-l tragem afară şi să-i tăiem funiile. El îşi întinse mădularele, îşi frecă încheieturile şi zise cu căldură:

— Pongo datoreşte viaţa Massers, Pongo nu uită.

— Dar bine, Pongo – strigai eu – de câte ori ne-ai salvat tu viaţa! Lasă asta şi povesteşte mai bine cum s-au petrecut lucrurile.

— Pongo nu deştept – începu uriaşul – Pongo aude Şewa, furişează încet după el. Afară din oraş patru oameni sare pe Pongo, Şewa aleargă înapoi, culcă Pongo la pământ. Pongo trezeşte abia când fost înfipt aici în nisip. Bandiţii au statuie.

— Ah, ai văzut-o? întrebă Marian.

— Bandiţii râs şi arătat la Pongo; spus că acum este a lor.

— Să nu se grăbească dumnealor! scrâşni Marian. Eşti în stare să mergi mai departe, Pongo?

Uriaşul râse, îşi luă în primire raniţa şi suliţa, îşi pipăi brâul şi zise vesel:

— Bandiţi proşti, lăsat cuţit la Pongo.

Într-adevăr, bandiţii nu-i luaseră cuţitul de spintecat rechini.

— Bine, atunci să ne grăbim – spuse Marian – ai fost leşinat, Pongo, aşa că nu ştii că bandiţii au culcat la pământ şi au părăsit în pustiu o femeie care făcea parte din banda lor. Noi am dat de dânsa şi ne-a arătat drumul. Ne-a mai spus unde se află ascunzătoarea principală a lui Jim Randle. Din păcate, n-a mai putut rosti numele întreg, a spus numai Per… Dar vom găsi noi locul.

— Per? Per? făcu Pongo şi rămase gânditor. Femeie vrut zice Persip, care e colo.

Zicând asta arătă spre sud-vest.

— Fireşte! spuse Marian, bucuros – asta e. Spunea chiar că prima staţiune e pe Koacib, fluviul elefanţilor. Mai spre sud vine apoi Persip. La drum! Poate îi mai ajungem pe cei patru bandiţi, împreună cu Şewa şi Joe Randle.

După indicaţiile date de muribundă, trebuia să mai mergem vreo patru kilometri spre miazăzi, pentru ca după aceea să cotim spre sud-vest.

Şi Pongo mergea de parcă nici n-ar fi fost cu puţin înainte cu un picior în groapă – ba chiar cu amândouă! — Şi nici nu-i păsa de rănile de la umăr.

Ajunserăm în curând la punctul unde trebuia să cotim spre miazăzi. Drumul era bun şi era o adevărată plăcere să păşeşti pe el, când te gândeai la nisipul acela în care piciorul ti se afunda până la glezne.

După ce străbăturăm o bucată bună, Marian se opri deodată, privi prin ochean şi zise:

— Uite-i colo înainte. Nădăjduiesc că n-or fi având un ochean atât de puternic ca al meu, altminteri ar trebui să ne vadă şi dânşii. A! Uite că se opresc… e şi timpul de masă, de altfel. Să poposim şi noi aici, până vor porni şi ei mai departe. Nădăjduiesc că cel mai bun lucru e să încercăm să-i

surprindem în timpul nopţii. Altminteri ne putem aştepta la o luptă grea.

— Sunt de aceeaşi părere – răspunsei cu însufleţire – trebuie să încercăm să i luăm pe neprevăzute şi să-i legăm. Dăm de veste poliţiei din Otue şi or veni ei să şi-i ia în primire pe bandiţi. Comisarul se va bucura revăzând pe Şewa şi pe fată.

— Cred şi eu! râse Marian. Aşa, ăsta e un loc bun de popas.

Luai ocheanul din mâna prietenului meu şi privii la cei urmăriţi. Putui deosebi pe Şewa şi Joe Randle. Ceilalţi patru erau oameni vânjoşi, îmbrăcaţi în portul de pe acolo.

Cu bucurie constatai că nici unul nu privea prin ochean. În aceste condiţiuni planul nostru de a-i lua prin surprindere în cursul nopţii, era mult uşurat. De unde să bănuiască ei că eram atât de aproape de dânşii?

O împrejurare foarte prielnică pentru noi era şi faptul că bandiţii or fi presupunând că Pongo trecuse în lumea drepţilor. De el avuseseră să se teamă mai mult, după experienţa ce-o făcuse Şewa.

— Hai, Robert, îmbucă ceva! mă invită Marian. Trebuie să mâncăm conservele reci, căci n-avem foc, dar asta nu e întâia oară că străbatem deşertul. E nevoie să veghem însă cu rândul, ca să vedem când pornesc la drum bandiţii şi să-i putem urma imediat.

Mâncarăm şi stăturăm de vorbă un timp, apoi Marian duse iar ocheanul la ochi şi deodată sări în sus.

— Uite că s-au ridicat! strigă el. Acum pornesc mai departe. E vrednică de admiraţie această Joe Randle, cât e ea de criminală. Atâta putere şi înverşunare la o femeie, mai rar!

— Nici eu n-aş fi crezut asta – zisei – eram sigur că vor face un popas mai lung. În sfârşit, n-avem încotro, trebuie să pornim şi noi.

Ne echiparăm repede. Marian mai aruncă o privire prin ochean şi zise:

— Înainte! Au luat-o la picior, nu glumă. De necrezut ce e în stare Joe Randle asta! Aha, merg dea dreptul spre miazăzi, după cum ne spunea muribunda.

În alte împrejurări am fi întins mai mult popasul de amiază, căci soarele ardea acum ca jăratecul. Eram şi obosiţi din pricina nopţii neliniştite, dar perspectiva de a ne răfui cu bandiţii şi a le lua înapoi statuia, ne dădea puteri noii.

Neobosiţi merseră toată după amiaza. Marian îi observa din când în când pe cei urmăriţi, care după câteva ceasuri de mers îşi schimbară direcţia spre sud-vest.

Ajunserăm şi noi curând la punctul acesta şi pornirăm în noua direcţie. Ca la vreo două ceasuri înainte de a se întuneca se iviră în zare coline mici şi când ne apropiarăm, văzurăm şi vegetaţie sărăcăcioasă, aşa cum se poate întâlni la marginea

unui deşert. Ne apropiam deci de stepă şi grozavele „căi ale setei”, erau îndărătul nostru.

Ajunserăm repede la coline şi aici era foarte greu pentru noi; bandiţii dispăruseră printre movile, după cum constatase Marian.

Îi pierdusem din vedere acum şi dacă înaintam fără să fim cu băgare de seamă, se putea să ne pomenim cu ei în faţă. De aceea ne oprirăm înaintea primului şir de coline şi Marian zise:

— Peste o jumătate de ceas, sau chiar mai de vreme, se va lăsa întunericul. Până atunci să rămânem aici şi abia la noapte să pornim mai departe. Vom vedea apoi focul lor de tabără.

Dar Pongo făcu o mutră acră la propunerea aceasta şi zise:

— Massers rămâne aici, Pongo găseşte bandiţi.

— Bine, Pongo zise Marian, dar vezi de fii cu băgare de seamă. Ne vom piti colo îndărătul tufei uscate, de unde vei putea veni să ne iei.

— Pongo vine ia Massers! făgădui uriaşul şi se strecură printr-o crăpătură a şirului de coline.

Asta era pentru el partea cea mai grea, căci se prea putea ca bandiţii bănuitori să ne fi observat de mult şi să ne fi întins o capcană acolo.

Ascultarăm cu încordare, s-auzim vreun zgomot de luptă. Dar totul rămase liniştit şi după câteva minute Marian zise:

— Se pare că au mers mai departe, totuşi. Mai mult ca sigur că îndărătul colinelor o fi vreo stepă cu mai multă vegetaţie şi prin asta oferă combustibil îndestulător pentru un foc de tabără. Şi probabil că bandiţii or căuta şi un puţ sau un izvor.

— Atunci am fi putut să-l urmăm de pe acum pe Pongo – zisei eu – aşa pierdem timp în zadar.

— Păi nu te gândeşti că nu-i putem ataca pe potrivnicii noştri decât noaptea târziu? zise Marian, pe bună dreptate. Căci abia atunci or fi cufundaţi în somn adânc. Aşa, uite ici câţiva bolovani pe care ne putem aşeza până se-ntoarce Pongo.

Aveam un loc minunat. Fără să fim văzuţi, puteam cuprinde cu privirea deşertul. Deşi eram puţin neliniştit în privinţa lui Pongo, îmi spusei, totuşi, că nu se va azvârli el cu uşurinţă în braţele primejdiei.

IV.
O LOVITURA ÎNDRĂZNEAŢĂ.

ÎNTUNERICUL SE LĂSĂ BRUSC. Câteva minute rămaserăm nemişcaţi, apoi propusei:

— Mariane, acum putem trece fără frică printre coline. Ne găseşte Pongo când s-o întoarce.

— Nu, asta nu trebuie să facem – se împotrivi prietenul meu – ne-am înţeles odată să-l aşteptăm aici, aşa că nu se poate să

primejduim tot planul.

Recunoscui că are dreptate şi mă cufundai iar în tăcere.

Trecu astfel vreo jumătate de ceas, când deodată tresărirăm amândoi, căci în faţa noastră se auzi glasul lui Pongo, care se apropiase pe nesimţite.

— Massers veniţi, bandiţi făcut tabără!

Sărirăm în picioare şi-l urmarăm pe uriaş în crăpătura îngustă.

După ce trecurăm de vreo trei şiruri de coline dintr-acelea, simţirăm sub picioare iarbă măruntă de stepă.

Zadarnic căutai, însă, să descopăr vreun foc de tabără; cu siguranţă că bandiţii se pricepuseră să-l ocrotească bine şi în clipa când mă gândeam la asta, Pongo zise:

— Bandiţi dispărut colo-n faţă în tufiş mare. Va fi greu de furişat.

Într-adevăr, asta îngreuna înfăptuirea planului nostru. Prin stepa deschisă ne-am fi putut furişa lesne lângă foc, dar în tufişul des nu ştiam unde stătea omul de pază.

— Foarte neplăcut! mormăi Marian. Dar cred că ne-om apropia, totuşi. În orice caz, să nu înaintăm până la marginea tufişului.

Merserăm încetişor înainte. Luna răsărise scăldând stepa într-o lumină argintie. Iuţirăm paşii, căci acum puteam fi văzuţi de vreo santinelă ce-ar sta la marginea tufişului.

Ajunserăm cu bine acolo. Rămaserăm liniştiţi, ascultând cu încordare şi, într-adevăr, auzirăm foarte slab, glasuri omeneşti şi uneori râsete. Pongo zise îndată:

— Bandiţi adânc în tufiş. Massers vine liniştiţi îndărătul lui Pongo!

Se strecură binişor în tufa cea mai apropiată, ţinu ramurile desfăcute până ce le prinse în mână Marian, care-l urmă şi care la rândul său le ţinu până ajunsei eu acolo. După aceea le dădui drumul încetişor.

Pongo deveni tot mai cu băgare de seamă. Deodată se opri şi ridică mâna. Ajunsese într-un loc liber, luminat de lună, pe a cărui margine opusă – la vreo douăzeci de metri depărtare – se întindea un brâu des de tufe.

Auzirăm foarte lămurit glasurile, cuvintele însă nu le înţelegeam. Câte odată se amesteca un râs cristalin de fată printre vocile aspre ale bărbaţilor. Joe Randle părea să fie bine dispusă.

Pongo se-ntoarse şi ocoli tufele, până ajunserăm pe un loc mic, liber. Se aşeză lângă o tufă mare şi noi îi urmarăm pilda. Trebuia să aşteptăm jumătate noapte până să ne putem gândi să-i atacăm pe bandiţi.

— Staţi aici, Massers! ne şopti uriaşul. Întâi mănâncă, pe urmă culcă. Pongo înlătură santinelă, apoi atacă cu Massers

bandiţi.

De aceeaşi părere era şi Marian, căci zise:

— Da, Pongo, ăsta e cel mai bun lucru, deşi nu prea sunt mulţumit că iei iarăşi asupra ta sarcina cea mai grea. Numai de n-ar fi Şewa de santinelă, căci nu va fi atât de uşor să-l pui cu botul pe labe.

— Pongo bucuros dacă Şewa santinelă, răspunse Negrul, scurt. Pongo dă înapoi la el lovitură.

Îmbucarăm la repezeală ceva conserve, apoi traserăm la sorti ordinea de veghe. Hotărârăm să ne schimbăm din ceas în ceas.

Şase ore trecură astfel, apoi ne trezi Pongo, care avusese ultima veghe.

— Veniţi, Massers! zise el, scurt.

Lăsarăm acolo raniţele şi puştile, căci ne propusesem să „lucrăm" numai cu paturile pistoalelor noastre. Pongo n-avea decât cuţitul de spintecat rechini şi… pumnii săi zdraveni.

Ajunserăm iarăşi la luminişul îngust, peste care trebuia să treacă neobservat Pongo. Uriaşul măsură câteva clipe tufele de peste drum, apoi zise:

— Massers rămâne aici, Pongo face semn de dincolo când santinelă doborât.

În clipa următoare se şi făcuse nevăzut în tufele din dreapta.

Ascultarăm cu încordare, însă nu puturăm auzi nici un zgomot suspect. Şi glasurile amuţiseră.

Planul lui Pongo era, într-adevăr, foarte simplu. Vroia să străbată luminişul pe de lături, într-un loc unde nu putea fi văzut de santinelă. Apoi să se strecoare dea lungul brâului de tufe de pe partea opusă.

Trecură vreo zece minute, când deodată se ivi dincolo făptura uriaşă a prietenului nostru, care ne făcea semne.

Străbăturăm îndată luminişul şi Marian întrebă în şoaptă:

— Ce este, Pongo?

— Santinelă doborât! răspunse, scurt, uriaşul. Ceilalţi bandiţi dorm. Veniţi repede, Massers!

Se strecură printre două tufe, noi îl urmarăm şi dădurăm de o potecă îngustă. Fumul se simţea acum mai tare; mai cotirăm odată, apoi văzurăm în faţa noastră lumina slabă a focului.

La câţiva paşi de noi zăcea o făptură mare, negricioasă şi Pongo scrâşni:

— Şewa.

Păşirăm peste leşinat şi ne apropiarăm de foc. Lumina slabă învăluia cele cinci făpturi ale bandiţilor care dormeau.

— Tu pe cei din dreapta, eu pe cei din stânga! şopti Marian.

Mă aplecai repede asupra celui mai apropiat şi-i dădui o lovitură zdravănă în tâmplă, cu patul pistolului. În aceeaşi clipă auzii de cealaltă parte a focului lovitura dată de Marian, urmată de alte două, la intervale scurte.

„Al meu” scoase un geamăt, se întinse şi rămase nemişcat. Vrui să mă reped la al doilea, dar atunci văzui că Pongo ni-i luase el pe cei doi bandiţi. Tocmai se apleca deasupra fetei şi o strânse de gât… uşurel. Joe Randle se zvârcoli niţeluş, apoi rămase nemişcată.

— Aşa, acum să-i legăm! Zise Marian. Au haine bune, pe care le putem tăia în fâşii.

După un sfert de ceas treaba era făcută. Atât bandiţii, cât şi Joe Randle erau legaţi atât de vârtos, încât le-ar fi fost cu neputinţă să se elibereze. Pongo îl târâse la foc şi pe Şewa, dar când vru să-l lege, zise deodată:

— Şewa mort, Pongo lovit prea tare.

Ne aplecarăm îndată asupra Cafrului şi constatarăm că aşa era. Lovitura grozavă a negrului nostru zdrobise tâmpla lui Şewa.

Pongo se îndepărtă, liniştit şi se-ntoarse apoi cu vreascuri. Curând focul ardea cu flăcări mari. Îi aşezarăm pe bandiţi la distanţă unul de altul ca să nu se poată libera reciproc. Pongo târî cadavrul lui Şewa într-un tufiş, pe urmă Marian zise:

— Domnişorii se vor trezi după câtva timp. Să aşteptăm până atunci, după aceea vom face iar de veghe, cu schimbul. Mâine va trebui să ne punem în legătură cu poliţia din Otue.

Ne aşezarăm la foc şi aşteptarăm.

Joe Randle îşi reveni în simţiri cea dintâi. Băgai de seamă că vroia să-şi ducă mâna la gât, apoi rămase câteva clipe liniştită, pentru ca după aceea să se ridice, cu o smucitură.

Se holbă la noi ca ieşită din minţi, lăsă apoi privirile să-i alunece asupra bandiţilor nemişcaţi şi deschise gura.

— Bună seara, domnişoară Randle, zise Marian. Cred că nu te-ai aşteptat să ne revedem atât de curând?

— Diavole! scrâşni fata. Nu te bucura prea curând! Tatăl meu ne va răzbuna!

— Cred şi eu că va avea această intenţie, spuse Marian. Dar şi eu mi-am pus în gând să-l caut pe dumnealui, ca să-l învăţ minte. N-are însă nici un rost să stăm de vorbă; încearcă d-ta să dormi, căci mâine va trebui să te înapoiezi la Otue. În vremea aceasta Halgers îşi va fi căpătat pedeapsa cuvenită şi de data asta nu cred să mai izbuteşti să fugi din închisoare. Nici Şewa nu-ţi mai poate veni în ajutor, căci Pongo al nostru l-a omorât.

Joe Randle gemu uşor, închise ochii, apoi se culcă iar. Veştile acestea o turburaseră adânc. Acum se trezi şi banditul pe care-l ameţisem eu cu patul pistolului meu şi puţin mai târziu acela pe care-l luase în primire Marian.

Văzând în ce situaţie se aflau, începură să înjure de zor, dar Marian se uită atât de crunt la ei încât îi făcu să amuţească. Ceilalţi doi bandiţi, doborâţi de Pongo, zăceau tot în nesimţire.

Până acum credinciosul nostru prieten stătuse la foc lângă noi şi-i observase cu luare-aminte pe prizonieri. Deodată se ridică şi hotărî:

— Massers rămâne aici, Pongo aduce lucruri!

Uitasem de asta. Pongo se făcu nevăzut în întuneric şi Marian zise:

— Când se va înapoia vom orândui paza. Pongo a avut înainte pe cea dintâi, aşa că voi lua eu prima, de data asta. Când se va face ziuă va trebui să stăm la pândă în stepă, ca să vedem dacă se zăreşte avionul pe care spunea comisarul că-l vor trimite autorităţile pe urma celor doi fugari.

— Ai dreptate – încuviinţai eu – sunt curios să văd ce va aduce ziua de mâine. Am terminat oare cu Jim Randle?

— Asta nu cred – răspunse Marian – căci fiică-sa are dreptate: el va căuta să se răzbune. Dar lasă că o vom scoate noi la capăt şi cu dumnealui!

Joe Randle se ridică iarăşi brusc şi hohoti:

— Ha-ha-ha, probabil că nu-l cunoaşteţi pe tatăl meu, altminteri n-aţi vorbi aşa. Vă spun că veţi regreta că aţi pornit lupta împotriva noastră.

— Eu cred că dv. ne-aţi provocat – zise Marian – căci ne-aţi furat statuia. De altfel, o luăm noi îndată înapoi. Bănuiesc că se află în pacheţelul acela de lângă d-ta.

Marian se duse şi ridică pachetul învelit într-o pânză. Când se întoarse, desfăcu învelitoarea şi pietrele scumpe ale statuii sclipiră orbitor.

— Aşa, acum suntem iarăşi chit! zise el mai departe. Numai autorităţile engleze mai au un cuvânt de spus. E păcat, zău! Că o fată atât de inteligentă şi drăguţă ca d-ta să fi apucat pe căi greşite.

— Mă simt însă cât se poate de bine, cu toate astea – râse Joe Randle – şi socot că voi mai rămâne încă multă vreme pe căile acestea. Nici nu bănuiţi dv. cât de apropiată vă este moartea.

— Aha, probabil că tatăl d-tale are de gând să vie încoace! zise Marian. Asta e cât se poate de bine, căci înseamnă că nu vom avea nevoie să ne pierdem vremea căutându-l. Îţi mulţumesc că ne-ai prevenit!

Fata aruncă o privire plină de ură prietenului meu. Şi-o fi dând seamă că a făcut o mare greşeală.

V.
JIM RANDLE.

PONGO SE ÎNAPOIE. Văzurăm îndată că era neliniştit. Ochii îi scânteiau rotindu-se în jur şi adulmeca aerul ca un copoi. Se opri lângă noi, ne întinse puştile şi zise în şoaptă:

— Massers fie cu multă băgare de seamă. Pongo văzut doi schiţa intrat aici în tufiş. Amândoi schiţa foarte mare.

Asta era o veste proastă. Doi leoparzi mari, care de sigur că au pornit după pradă. Nici lumina focului nu-i va retine, căci leoparzii sunt turbaţi atunci când li-e foame.

Traserăm imediat piedeca armelor şi ne ridicarăm. Dar Pongo adăogă:

— Massers rămâne jos, Massers priveşte în copaci. Pongo bagă de seamă dacă schiţa vine prin tufiş.

Ne aşezarăm iar şi Marian îmi şopti:

— Tu ia la ochi partea stângă a luminişului, eu o iau pe cea dreaptă. Dacă leoparzii s-or urca într-adevăr într-un copac, ca să sară de acolo în tabără, îi vom vedea neapărat, căci se vor aţine pe crengile de jos. Trage imediat ce zăreşti vreunul – orice şovăială ne poate aduce moartea.

O clipă mă străfulgeră gândul la bandiţi şi zisei încetişor:

— Marian, prizonierii!

Prietenul meu făcu un gest de nerăbdare şi răspunse:

— Trebuie să căutăm să-i apărăm! Liberi nu-i putem lăsa în nici un caz, căci am fi pierduţi. Ah, asta e bine! Pongo se gândeşte la toate.

Cu toată primejdia ce-l ameninţa, uriaşul Negru izbuti să rupă crengi uscate din tufişul apropiat şi să le azvârli în foc.

Ciudat era însă că n-auzeam nici un pufăit de-al fiarelor.

Joe Randle se ridică iarăşi când focul îşi înălţă flăcările.

— Foarte bine! zise ea batjocoritor. Faceţi foc mare, da, faceţi! Veţi vedea cu ce vă veţi alege de pe urma asta.

— Ia nu-ţi mai bate joc acum! făcu Marian serios. Suntem într-o situaţie cât se poate de primejdioasă. Doi leoparzi dau târcoale taberei noastre.

— Şi de atâta lucru se tem oameni ca dv.! râse fata. Pe mine nu mă sperie nişte bieţi leoparzi. Le ies în întâmpinare pe întuneric, singură, fără frică.

— Atunci n-ai avut încă de-a face cu un leopard, zise Marian. Te-aş sfătui să te culci la loc, ca să fii apărată cel puţin de primul atac.

Joe râse iar şi răspunse:

— Oh, Doamne! Teribilul domn Farrow se teme într-adevăr de o pisicuţă de-astea?

În aceeaşi clipă văzui într-un copac mare o mişcare uşoară. Una din crengile de jos tremurase puţin, dar atât de slab încât nimeni n-ar fi băgat de seamă, în alte împrejurări. Dar acum nervii noştri erau încordaţi la culme şi eu ştiam că îndărătul unei frunze ce se mişca putea pândi moartea.

Îmi aţintii privirea spre copac şi ridicai încetişor puşca.

— Ai văzut ceva? întrebă Marian.

— Frunzele unei crengi s-au mişcat – răspunsei – pe leopard nu-l văd încă.

Joe Randle se prăpădea de râs. Şi ceilalţi bandiţi – se treziseră şi cei ameţiţi de Pongo – se ridicară şi fata le strigă:

— Băieţi, vestiţii aventurieri se tem de doi leoparzi, rari cică ar da târcoale taberei noastre. Ce spuneţi voi de asta?

— Păcat că-s legat! Mormăi unul din indivizi – altminteri m-aş duce în tufişuri şi aş prinde cele două pisicuţe. Zău, e caraghios să faci atâta caz de nişte bieţi leoparzi! Crezi că îndrăznesc ei să se dea la noi când arde aici un foc atât de mare?

Nu ţinui seamă de toate vorbele lor, ci urmai să privesc cu încordare spre copac. Acum însă totul era liniştit şi începui să cred că m-am înşelat.

Joe Randle continuă să-şi bată joc:

— Probabil că domnul Bertram vrea să împuşte frunzele din copac? Ia spuneţi, domnilor, de unde aţi luat cunoştinţă de prezenţa celor doi leoparzi? Au şi fost aici?

— Pongo al nostru i-a văzut când s-a dus să ia lucrurile noastre – răspunse Marian – te-aş sfătui, domnişoară, să mai laşi ironia. Se vede că nu ştii cât de primejdios e un leopard. Şi uiţi pesemne că Mala al dv., celălalt Cafru, a fost sfâşiat de un leopard.

— Toate astea sunt prostii! strigă banditul care se oferise înainte „să prindă pisicuţele”.

— Fireşte, se poate să fi fost pe aproape, dar s-au cărăbănit de mult mirosind atâţia oameni. Eu unul îmi voi vedea înainte de somn şi dv. puteţi veghea, dacă n-aveţi ceva mai bun de făcut.

Se pregătea să se-ntindă iarăşi, dar se părea că soarta voia să-i arate tocmai lui că nu trebuie să iei în glumă astfel de primejdii. Se auzi un răget scurt din tufişul dindărătul banditului, apoi un trup uriaş se repezi din două sărituri în luminiş şi banditul scoase un ţipăt înfiorător.

Un leopard uriaş îi sărise în ceafă. Mişcările fiarei fuseseră atât de repezi, atacul ei atât de brusc, încât nu mai avurăm timp să intervenim.

În clipa următoare ţâşni un fulger pe dinaintea mea. Leopardul scoase un răget de furie şi durere, apoi se rostogoli de pe victima lui şi începu să se zvârcolească în ţărână.

Suliţa lui Pongo îi găurise trupul, rănindu-l de moarte.

Eu îmi întorsesem ochii de la copacul suspect, dar peste o clipă îmi răsucii iarăşi capul într-acolo, căci din arbore răsună răgetul celui de al doilea leopard – un răget plin de furie.

Dusei puşca la ochi – dar trupul încordat al fiarei şi zbură în jos. Încă pe când plutea în aer descărcai repede două gloanţe

într-însul şi nici Marian nu se lăsă mai prejos. Fiara se prăbuşi… peste Joe Randle.

Fata scoase un ţipăt înfiorător, apoi dispăru sub trupul greu.

Sărisem în picioare şi mai trăsei două gloanţe.

— Dar primele gloanţe nimeriseră mortal, căci fiara se zvârcoli numai câteva clipe, apoi se-ntinse pentru veşnicie.

Cel dintâi, găurit de suliţa lui Pongo, îşi şi dăduse sufletul. Prietenul nostru trase afară suliţa, în vreme ce eu şi Marian dădurăm fuga la Joe Randle.

În luptă cu moartea, leopardul se rostogolise de pe trupul ei şi rămase alături. Joe nu se mişca. Era cu faţa în jos, cu capul atât de aproape de foc încât pălăria bărbătească ce-o purta începuse să ardă.

O traserăm repede de acolo şi o întoarserăm cu faţa în sus. Dar de la cea dintâi privire văzurăm că orice ajutor ar fi fost de prisos. În cădere, leopardul îi frânsese cerbicea. Afară de asta o gheară îi tăiase artera de la gât.

Rămaserăm zguduiţi lângă cadavrul tinerei fete.

Soarta vroise ca tocmai ea şi banditul care-şi bătuse joc de leoparzi, să fie ucişi de aceştia; căci Pongo, care-l ridicase pe celălalt, spuse acum:

— Massers, bandit mort.

Marian clătină trist capul şi zise încetişor:

— Păcat, mare păcat de fata asta frumoasă. Ar fi putut face fericit un bărbat. Vina tuturor nenorocirilor ei o poartă numai tatăl său. Şi eu o voi răzbuna – îşi va primi şi el pedeapsa cuvenită.

Cei trei bandiţi rămaşi în viaţă lăsară capetele în piept. Moartea năpraznică a fetei şi a camaradului lor părea să-i fi îndurerat.

— Hai să-i îngropăm, Mariane! îl îndemnai pe prietenul meu. Să nu-i lăsăm hienelor şi vulturilor.

Tovarăşul meu dădu din cap, privi cercetător în juru-i şi păşi. Spre o tufă mare. Se lăsă în genunchi şi începu să sape pământul moale, cu cuţitul său.

Îi ajutai şi eu, în vreme ce Pongo veghea să nu fim surprinşi, poate, de Jim Randle. Din aluziile batjocoritoare ale fetei puteam presupune că el se afla prin apropiere. Poate că tatăl şi fiica îşi dăduseră întâlnire în acest luminiş.

După trei sferturi de ceas de muncă încordată, cadavrele erau îngropate. Când ne înapoiarăm la foc, bandiţii mai stăteau cu capetele aplecate.. Cel mai în vârstă ridică ochii şi zise cu glas răguşit:

— Domnilor, e adevărat că am meritat pedeapsa. Dar credeţi-ne că ne-am lăsa de meseria asta, dacă am găsi judecători blânzi. Sărmana Joe!

— Voi ruga autorităţile din Otue să vă dea o pedeapsă cât mai uşoară – făgădui Marian. Mă bucur că vreţi să vă îndreptaţi.

Mai erau patru ceasuri până la ziuă. Marian luă veghea, în vreme ce noi ceilalţi ne întinserăm lângă foc, ca să dormim. Dar somnul nu mi se lipi de pleoape, căci mereu stăruia înaintea ochilor mei tabloul acela înfiorător când fiara căzuse peste fată.

Zorile mă găsiră treaz. Mă ridicai, zdrobit, îmbucarăm ceva, apoi pornirăm îndărăt, până lăsarăm în urma noastră şirurile de coline. În deşert nu se zărea ţipenie de om şi nici cu ocheanul Marian nu putu descoperi ceva.

— De fapt n-are nici un rost să mai stăm amândoi aici – spuse el în cele din urmă - căci avem de aşteptat vizita lui Jim Randle, care va veni cu siguranţă dinspre sud-vest, aşa dar din partea cealaltă. E mult mai bine ca unul din noi să se-ntoarcă. Împotriva unor forţe superioare nici Pongo nu se poate împotrivi singur multă vreme.

— Atunci du-te tu! propusei. Eu voi veghea aici. Luminişul ăla dindărătul nostru nu prea îmi face plăcere, ca să rămân acolo. Am mustrări de cuget că aş fi vinovat de moartea fetei prin faptul că vreo câteva clipe mi-am întors privirea de la copac.

— Prostii! exclamă prietenul meu. Să-ţi scoţi din cap gândul ăsta! I-a fost scris să moară şi atâta tot!

— Îmi spun şi eu aşa, dar atât de uşor nu-mi pot adormi conştiinţa. Lasă-mă aici, mă voi linişti eu încetul cu încetul.

— Bine, Robert. Avionul din Otue trebuie să vie în curând şi atunci putem părăsi locul acesta trist.

Marian îmi zâmbi şi se făcu nevăzut prin crăpătura dintre coline. Mă aşezai pe un bolovan şi, pierdut în gânduri, îmi aţintii privirea pe întinsul de nisip din faţa mea.

Un glas dindărătul meu mă smulse din visare:

— Sus mâinile şi nu te mişca!

Oricine trăieşte în pustietăţile sălbatice trebuie să asculte de această poruncă. Fără să vreau aproape, ridicai braţele, apoi întorsei capul spre stânga şi văzui în faţa mea ţeava ameninţătoare a unui pistol automat.

Un bărbat de statură potrivită stătea lângă mine, în haine cafenii şi şapcă din aceeaşi ştofă. Purta ghete cu şireturi şi moletiere. *(Vezi ilustraţia de pe copertă).*

După ce privii o clipă chipul său îngust, cu nasul ascuţit şi obrajii ieşiţi în afară, întrebai:

— Vrei să fii atât de amabil şi să-mi spui ce pofteşti ?

— Asta mă bucură – zise străinul – pari să fii un bărbat viteaz. Toţi ceilalţi cu cari am avut de-aface tremurau când le adresam această invitaţie. Şi atunci degetul meu arătător nu

mai stă liniştit... Multe nenorociri s-au întâmplat până acum din această pricină.

— Toate astea nu mă interesează – răspunsei, calm – doresc numai să ştiu ce doreşti.

— Păi şi eu aş vrea să ştiu ceva de la dumneata şi anume: ce cauţi aici?

— Aştept.

Glasul liniştit până atunci al străinului, deveni deodată aspru:

— Să nu-ţi închipui că voi îngădui să-ţi baţi joc de mine. Poate c-ai auzit de numele meu – eu sunt Jim Randle, „Banditul", cum îmi spun oamenii.

— Ah, asta e o cinste mare pentru mine! zisei, adunându-mi toată energia ca să nu-mi trădez frica uşoară ce mă cuprinse. De mult doream să te cunosc. Dar voi răspunde cu plăcere întrebării: aştept aici un avion care să mă ducă la Otue.

— Un avion? făcu Randle bănuitor. Ascultă, nu încerca să-mi îndrugi braşoave. Uite că arătătorul meu se mişcă şi nu se ştie ce se poate întâmpla. Aşa dar, dă-i drumul: ce se petrece pe aici?

— Văd că n-am încotro şi trebuie să vorbesc! zisei eu, liniştit – deşi îmi pare rău că sunt nevoit să-ţi dau o veste tristă. Nu este aşa că ai luat înţelegere cu fiica d-tale să te întâlneşti colo-n pădure? Ei bine, ea a fost atacată astă noapte de un leopard.

O clipă crezui că-mi sunase ceasul din urmă, atât de grozav se schimonosi chipul banditului. Pistolul din mâna lui tremura foarte suspect, apoi izbucni:

— Ce tot îndrugi d-ta? Joe a mea a fost atacată de un leopard? N-au fost cu dânsa oamenii mei, Mala şi Şewa?

— Din păcate, Mala şi Şewa sunt morţi – răspunsei eu – şi încă unul din oamenii d-tale. Vino mai bine la tabăra lor, acolo vei afla totul mai amănunţit.

Acum sosi clipa cea mai primejdioasă pentru mine. Randle îşi înălţă trupul, stătu liniştit şi întrebă cu glas sinistru:

— Trăieşte fiica mea? Spune adevărul!

Ştiam bine că va apăsa îndată pe trăgaci dacă-i spuneam că fata e moartă. Vroiam totuşi să spun adevărul, când îndărătul meu detună o împuşcătură. Jim Randle scoase un ţipăt, văzui pistolul zburând din mâna lui, văzui ţâşnind sânge, sării în sus în aceeaşi clipă şi, cu toată puterea îi repezii un pumn sub bărbie.

Se prăbuşi la pământ ca o otreapă.

— Se pare c-am venit tocmai la timp! zise Marian, apropiindu-se. Eram neliniştit din pricina ta şi vroiam să văd ce faci. Cine e ăsta?

— Jim Randle – răspunsei – eram într-adevăr la un pas de moarte, căci cu siguranţă că ar fi tras dacă i-aş fi mărturisit că fiică-sa a murit.

— În sfârşit, acum nu mai avem de ce ne teme de el. Hai să-i bandajăm braţul ca să oprim sângele – apoi îl vom lega.

Glonţul lui Marian găurise mâna banditului. Îl pansarăm, pe urmă îl legarăm şi peste câteva clipe el deschise ochii.

— Acum îţi pot răspunde la întrebare – zisei eu – fiica d-tale a fost omorâtă de leopard.

Randle gemu şi închise ochii. Stătea nemişcat şi mi se făcu milă de el, cu toate că era un criminal fioros. Iubirea părintească sălăşluieşte şi în cel mai ticălos suflet.

Se auzi un bâzâit îndepărtat. Marian cercetă zarea cu ocheanul şi exclamă:

— Vine avionul! E un aparat mare… cred că prizonierii vor putea fi luaţi la Otue.

Jim Randle deschise iar ochii şi, cu glas rugător, zise:

— Domnilor, ştiu că sunt pierdut. De altfel, viaţa nu mai are nici un rost pentru mine de vreme ce Joe a mea e moartă. Totuşi, vă rog să mă duceţi la ea, s-o mai văd odată…

— Te putem duce cel mult la mormântul ei, pe care l-am săpat astă noapte – răspunse Marian – trebuie să mai aşteptăm însă până vine avionul.

După cinci minute pilotul opri cele trei motoare ale avionului puternic şi coborî în zbor planat. Aparatul se opri.

Un bărbat ieşi repede din cabină şi veni spre noi. Era comisarul din Otue, care ne strânse călduros mâinile şi zise:

— Mă bucur din inimă că vă revăd, domnilor. Dar pe cine aveţi aici? întrebă apoi, zărind pe banditul legat.

— Ăsta e Jim Randle – răspunse Marian – şi mai încolo, de cealaltă parte a colinelor, mai avem pe câţiva din bandă. Joe Randle şi Şewa sunt morţi.

Comisarul făcu o mutră cum n-am mai văzut în viaţa mea. Abia după câteva clipe îi reveni graiul:

— Povestiţi cum s-a întâmplat, domnilor. Povestiţi, vă rog! Cum a fost?

Marian istorisi calm tot ce pătimisem de când părăsisem Otue. Când sfârşi, comisarul clătină capul şi zise cu admiraţie:

— Mare noroc aveţi la aventuri dv.! Dar acum să mergem să luăm pe bandiţi! Avionul e destul de încăpător ca să-i luăm cu noi. Mergeţi şi dv. îndărăt?

— Nu, noi ne vom îndrepta spre coasta de apus. N-am făcut nici un plan pentru viitor.

Atunci Jim Randle spuse agitat:

— Domnule Farrow, abia acum am auzit că eşti d-ta. Am să-ţi fac o rugăminte. E drept, sunt un bandit şi mi se va da pedeapsa cuvenită pentru aceasta, dar mi s-au pus în spinare şi

crime de care eu, cât şi oamenii mei, nu suntem vinovaţi. În ţinutul Nama locuieşte un diavol care până acum are mulţi călători pe cuget. Noi am găsit scheletele lor cu capetele şi membrele sfărâmate. Băştinaşii se tem grozav de el şi susţin că e un vrăjitor cu chip de leu. Vino-i de hac acestui monstru. D-ta eşti cel mai potrivit pentru asta. Şi atunci numele meu va fi mai puţin pătat de sânge, ca acum.

— Se poate să fie aşa – adăugă comisarul – şi nouă ne-a ajuns la ureche ceva în privinţa asta. Dar vrei într-adevăr să lămureşti chestia asta, domnule Farrow?

— Da, tare aş vrea să dau ochi cu „diavolul" acela! zâmbi Marian. Un vrăjitor cu chip de leu e ceva nou chiar pentru noi. Dar am o rugăminte către d-ta, dragă domnule comisar. Trimite statuia asta profesorului Therry! Uite adresa lui! Îi voi scrie o scrisoare din primul oraş în care vom ajunge.

— Bine, îţi voi împlini dorinţa – făgădui comisarul – destul sânge a curs din pricina acestei statui şi e timpul să iasă din ţară.

După ce ne luarăm un călduros rămas-bun, ne despărţirăm.

Am aflat mai târziu că preţioasa statuie a ajuns cu bine în mâinile profesorului, care însă – cum ne scrise – o considera numai „împrumutată".

În vreme ce avionul se înapoia la Otue, noi pornirăm spre sud-vest».

— Am mai întâmpinat multe aventuri, pe care ti le voi povesti într-o zi, draga George – încheie doctorul Bertram.

Sfârşitul volumului: **BANDITUL JIM RANDLE.**

În numărul următor:

OMUL-LEU.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro